

Vervolg van de voorpagina...

Volgens Klaas Meints schoot zijn auto na het ongeluk wel enkele tientallen meters door. De achterop hem botsende auto moet veel harder hebben gereden dan de toegestane tachtig kilometer. "Maar daar is nooit serieus naar gekeken. Sterker nog, ik heb nooit de kans gehad om een verklaring af te leggen. Op het politiebureau in Beilen wilden ze mijn verhaal niet optekenen." Meints had na het ongeluk zelfs nog een telefoontje gekregen van een politieman die stelde dat het allemaal niet goed was gegaan met het opmaken van het rapport.

Niets opgemeten, geen eventuele remsporen onderzocht

Na het ongeluk is ter plekke ook geen onderzoek uitgevoerd. Er is niets opgemeten, er zijn geen eventuele remsporen onderzocht en ook geen schetsen op de weg gezet. Ook werd nooit de vraag gesteld hoe het ongeval zo ver van het kruispunt vandaan heeft kunnen plaatsvinden. Ten tijde van het ongeval was ook een grote vrachtwagen bezig over de brug te rijden. De chauffeur hiervan is ook niet gehoord door de politie. De achteropkomende automobilist heeft zich overigens helemaal niet om Klaas Meints bekommerd. Integendeel, de man was alleen maar aan het bellen. Mogelijk is zelfs de auto van de man nog naar achteren verplaatst. Maar dat is allemaal niet onderzocht. Diverse deskundigen hebben zich over de zaak gebogen, zoals vanuit de Vereniging Verkeers Slachtoffers. In december 2008 schrijft de vereniging het volgende: "Gezien de houding van de politie zien wij geen mogelijkheden met deze partij in zinvol overleg te treden over een herziening van de toedracht... Voor haar stelling dat het een voor-

rangsongeval betreft, levert de politie geen feitelijk bewijs, maar stelt een ordemaatregel in tegen de heer Meints wanneer hij deze stelling blijft betwisten." De zaak is enkele keren bij rechtbanken aan de orde geweest, zo ook op 5 april 2012 bij de Rechtbank Noord-Nederland, afdeling privaatrecht in Assen: Professor J. Stoop stelt daar dat hij diverse keren heeft geprobeerd met de betrokken partijen in de minne in overleg te hebben willen treden. "De betrokken politiemensen hebben hierbij op geen enkel moment het gesprek willen aangaan of inzage willen geven in relevante stukken. Naar mijn mening is de heer Meints door gebrek aan informatie ernstig benadeeld."

Eind 2005 schreef de raadvrouw van de gemeente Midden Drenthe al een brief richting politie met de visie van Meints. De brief is door Meints persoonlijk op het politiebureau afgegeven, maar er is nooit op gereageerd, zodat de inhoud ook geen rol heeft kunnen spelen bij de verdere

gang van zaken.

In maart van 2010 wordt een rapport opgemaakt met de bevindingen na de ongevalsanalyse door studenten van de Technische Universiteit Delft. Dit in het kader van het vak Forensic Engineering. Alle denkbare facetten die met het ongeval in verband kunnen worden gebracht zijn met foto's en tabellen geanalyseerd. Dit rapport is vervolgens voorgelegd aan het regionale politiekorps van Drenthe met het verzoek de klacht van Klaas Meints alsnog in behandeling te nemen en te onderzoeken wat er daadwerkelijk is gebeurd. Het doel van Meints is daarbij dat alsnog vast komt te staan dat hij niet de veroorzaker van de aanrijding was in 2005. De klacht wordt echter niet in behandeling genomen wegens overschrijding van de jaartermijn.

Een mediator schrijft in een brief aan de betrokken verzekeraars dat het politierapport beide verzekeraars dusdanig op het verkeerde been heeft gezet dat de schuld aan de heer Meints is toe-

bedeeld. "Een schuld die door de heer Meints tot op de dag van vandaag (toen was het april 2013), terecht wordt bestreden." Eerder in de brief staat dat de door de politie gedane veronderstellingen en als feit vastgelegde constatering niet juist zijn. "Het kan toch niet zo zijn dat een zich op een voorrangsweg bevindend voertuig zo maar aan de linker achterzijde ter hoogte van het achterwiel wordt aangereden en dan ook nog de schuld krijgt van de totale schade. Daarbij maakt het niet uit of het een auto, bestuurd door de heer Klaas Meints, is geweest of een 45km-auto of een tractor, zo die daar ten tijde van het ongeval hadden gereden..."

Het kan niet anders of het zicht van de tegenpartij werd belemmerd door een zich over de brug bewegend/rijdend groot voertuig. Dit voertuig werd daarom op de linker weghelft ingehaald (het rechter wegedeelte was nog niet geheel vrij). Omdat er tegenliggers aankwamen, maakt de bestuurder een snelle wisseling van de linker- naar de rechterweghelft. Waardoor hij zich in de zijkant ter hoogte van het achterwiel in de auto van de heer Meints boorde...

De tegenpartij moet harder hebben gereden dan toegestaan... Wellicht was de tegenpartij afgeleid (telefoon, snoep), we zullen het waarschijnlijk nooit weten."

Verbazing

Wie zich enigszins verdiept in de kwestie valt min of meer van de ene in de andere verbazing. Bureaucratie viert hoogtij en de term verjaring komt sommigen klaarblijkelijk goed van pas. Klaas Meints: "Ze hebben mijn verhaal niet willen horen. Maar na een artikel in het Dagblad van het Noorden kon het ineens wel, zo werd mij gezegd. Maar volgens de wet had het binnen een jaar na het ongeluk moeten gebeuren, zo werd mij te verstaan gegeven. Het was dus te laat."

Lange medische geschiedenis

"Wat ik heel erg geweldig en menselijk vond, was dat begin vorig jaar de districtschef van de politie bij mij op bezoek kwam en zijn excuses heeft aangeboden voor de manier waarop de politie te werk is gegaan", vertelt Klaas Meints. De Bovensmildiger heeft inmiddels een lange medische geschiedenis, mede door het ongeval. "Mijn mond staat scheef. Dat wordt steeds erger. De klap van mijn hoofd tegen de rand van het dak van de auto hebben de zenuwen in mijn hoofd beschadigd waardoor mijn mond in de loop der jaren steeds schever is gaan staan. Ook krijg ik aan dezelfde kant van mijn gezicht pijn bij het slikken van eten en drinken. Tot overmaat van ramp begint ook mijn andere kant van het gezicht steeds meer last te krijgen van de beschadiging. Ik heb eigenlijk altijd pijn. Een wat staat mij de komende jaren nog te wachten", vraagt Klaas Meints zich vertwijfeld af.

"Rechters, verzekeringsmaatschappijen. Voor mij pakte alles negatief uit...", vervolgt hij. "En dat alleen door een vals fout proces verbaal, waar de politie niets aan wilde veranderen. Met later een handtekening van mij (zie kader) die ik onder druk van de politie moest zetten. Dit nadat mij eerst verboden werd om aangifte te doen. Ja, toen het te laat was. Mocht het en bleek de zaak verjaard en kon het dus niet meer. Het is zo verschrikkelijk oneerlijk, want ik ben onschuldig en ik kan nooit goed bewijzen omdat de politie na het ongeval haar werk niet goed heeft gedaan. Dat blijkt uit allerlei onderzoeken van diverse instanties."

Klaas Meints eindigt met een waarschuwing: "Denk erom dat bij een ongeval alle bewijzen veilig gesteld worden! Je hebt anders geen poot om op te staan bij verzekeringsmaatschappijen en instanties."

Geschrokken, zenuwachtig en finaal van slag

In de loop der jaren is heel wat correspondentie gevoerd. Klaas Meints krijgt op 4 februari 2011 bericht van het politiebureau in Assen dat alles is verjaard en dat ze zijn pogingen om alsnog aangifte te doen niet in behandeling willen nemen. "Is het niet verschrikkelijk? Volgens de wet had ik binnen een jaar aangifte moeten doen, maar ik was door het ongeluk en alles wat mij daarna is overkomen niet meer in staat zaken te regelen..." Klaas Meints vindt het heel erg kwalijk dat hij door de politie in een eerder stadium min of meer werd gedwongen de aangifte te ondertekenen waarin stond dat hij 'op de rijweg had stilgestaan om naar de meesturende assen van de afslaande vrachtwagen te kijken'. "Ik schrok mij rot en zei dit is niet waar! Die zin moet veranderd worden, anders onderteken ik de aangifte niet. De hoofdagent wil van niets weten en slaat met de vuist op tafel en schreeuwt hard dat ik het moet ondertekenen... Je kunt wel begrijpen dat ik enorm ben geschrokken, zenuwachtig werd en finaal van slag was. Mijn hart ging tekeer. Ik trilde helemaal. Echt waar... je kunt het je misschien niet voorstellen, maar ik wist, toen ik gebroken thuiskwam, gewoon niet meer wat ik had gedaan. Iemand vroeg mij later: 'Heb je nu wel of niet getekend?' Mijn antwoord was: 'Ik weet het echt niet meer, ik was helemaal van slag en misschien heb ik wel JA gezegd... en een handtekening gezet.'"